

[Rilshøj]

politik, der er i overensstemmelse med de principper, jeg nævnte i begyndelsen.

I statusnotatet i øvrigt hilser vi med glæde, at ministeren lægger op til en prisgarantiordning af hensyn til fremme af kollektive varmforsyningsmuligheder. Det er afgørende for, at man får den hurtige tilslutning fra forbrugssiden, at man har tillid til, at priserne, ganske som det gælder for naturgassen, ikke overstiger dem, der gælder for fyringsolien. Derfor håber jeg, at ministeren i denne samling vil lægge op til, at vi får en prisgarantiordning indført som incitament for en hurtig tilslutning til de kollektive varmesystemer.

Udnyttelsen af de indenlandske ressourcer hænger nøje sammen med udbygningen med vedvarende energi og med elbesparelsesindsatsen; de tre elementer er nøje sammenhængende. Det hænger igen sammen med teknologipolitikken. På det område, der hedder decentral kraftvarme, mener vi at man har været for sent ude og ikke udnyttet de teknologiske muligheder, som dansk industri kunne have haft på området. Nu er vi så kommet i gang med en udbygning, men i forhold til vore nabolande – ikke mindst Vesttyskland og Holland – har vi på dette område været meget sent ude, men meget tidligt ude, når det gælder godkendelse af store kulfyrede kraftværker.

Vi ved, at den teknologiske udvikling på vindmølleområdet, som det også nævnes i statusnotatet, går meget hurtigt, og en fortsat teknologisk udvikling, ikke mindst inden for de store mølletyper, kan meget vel gøre vindmøllerne fuldt ud konkurrencedygtige i forhold til de kulfyrede værker inden for en kortere årække. Her er det et spørgsmål om at satse på en teknologipolitik, der er fremtidsrettet, og som udnytter dette potentiale – med de gigantiske fordele, det vil indebære på miljøetsiden, hvis det indføres.

Vi tager afstand fra ministerens forsøg på at fratage kommunerne muligheden for at engagere sig i vedvarende energiprojekter. Senest er det sket inden for vindmølleområdet, og vi medvirker naturligvis heller ikke til forsøget på at omgå elvarmeforbudet ved at godkende eldrevne varmepumper. Det mener vi faktisk er et brud på den aftale, som et flertal i Folketinget har indgået. Det håber jeg at vi får standset i forbindelse med det samråd, vi skal have i morgen om denne sag.

Opsummerende vil jeg sige, at ministeren står i en slags mellemposition. Det er også omtalt i nogle aviser, bl.a. Weekendavisen, at denne redegørelse ikke rigtig tør træffe et valg. På den ene side accepterer ministeren i princippet elbesparelser og decentral kraftvarmeindudbygning som en mulighed, men uden at drage den konsekvens, at man dermed kan undgå udbygning af nye store kulfyrede kraftværker, som er en udvidelse af den samlede MW-kapacitet på vore kraftværker. De erstatter ikke i nævneværdigt omfang gamle, forurenende værker. Det er hovedmangelen i denne redegørelse. Vi agter i SF at arbejde for dette alternativ, som lever op til de principper, der er i Brundtland-rapporten. Det er på den baggrund, at vi har stillet vores forslag om ændringer f.eks. i tarifpolitikken og i afgiftspolitikken, og om, at man radikalt ændrer ved den teknologipolitik, der føres inden for elsektoren.

Niels Anker Kofoed (V):

Det er naturligt og godt, at Folketinget gennem en redegørelse fra regeringen får orientering om, hvad status er på energiområdet, hvor lovgivningen og andre beslutninger har afgørende indflydelse på, hvordan samfundet skal bære sig. Derfor vil jeg først takke ministeren for oplægget i de årsrapporter og de redegørelser vi har fået. Jeg synes, det er et udmærket grundlag for en debat om disse ting.

Hvis vi nu starter lidt på historien, kan jeg sige, at årsagen til, at vores energidebat i dag holdes på centralt hold, skyldes det chok, vi fik ved energikrisen i 1972, hvor olieprisen steg 5-6 gange. Det oplevede vi som et chok på baggrund af den udvikling og den fornemmelse, vi havde af tiden på det tidspunkt, hvor olien var en selvfølge og var billig. Olien var blevet så billig, at man kunne få olie installeret i næsten hvert eneste hus og få centralvarmeanlæg anlagt også ude i de ydre distrikter, hvor man havde nøjedes med et komfur og en kakkellovn. Pludselig opdagede man, at nu kunne i kraft af billig olie og billig el disse, man kan sige lavere klasser, få de samme fordele, som ellers var forbeholdt overklassen i bymæssige miljøer. På baggrund af den udvikling er det klart, at energikrisen i 1972 kom som et chok. Vi havde ellers et velfungerende energiapparat, som var opstået på grund af folkelige bevægelser, som var skabt ved verdens bedste energiforsyningssystem, og hvor befolkningen stod bag.